

De mirakuløse helbredelsers hemmelighed

Bruno Grönings livsvej som helbreder, humanist og idealist 4. del

Neues Europa, 15.10.1959

”Vore anstrengelser for Bruno var selvfølgelig, og jeg må sige, at vi har fundet en virkelig støtte i modet, viljekraften og Bruno Grönings usædvanlige personlighed.

Den 22. januar formørkede et pludseligt uvejr over Paris den tidligere lyse og lette dagsstemning. Der blev så mørkt, at lyset måtte tændes midt på den lyse dag.

Først natten mellem søndag den 25. og mandag den 26. januar, blev de første tegn på den død, som nærmende sig, tydelige.

Mandag den 26. januar, omkring kl. 13.45, gik Bruno Gröning fredeligt og roligt ind i evigheden.

Han oplevede ikke mere, at statsadvokaten langt borte i München, den 22. januar krævede fængselsstraf for Gröning.

Menneskene ønskede at gøre ham fortræd, men Gud ønskede at gøre ham det godt.

Grönings død – skæbne eller opfyldelse

Hvorfor måtte Gröning dø så tidligt, og netop af kræft? Spørgsmålet blev ofte stillet. Hvad der blev svaret på dette, var formodninger af større eller mindre sandsynlighed.

Måske måtte Gröning lide netop denne død og af netop denne sygdom, for at fuldende sin indre renselse, for netop de sidste dage, som vi beskrev, udgør det bedste vidnesbyrd.

Også en anden formodning, der ikke modsiger den første, er meget troværdig.

Det er kendt, at Gröning havde den store helbreders sjældne gave, at kunne mærke andres sygdom på sin egen krop, og at kunne overdrage den til en tredje person.

Denne mulighed tjente ham selv både til diagnose såvel som til helbredelse. Gennem den åndelige overdragelse blev sygdommen, i ordets sandeste betydning, taget bort fra den lidende. Den blev overført til en rask person, som, fordi sygdommen ikke var skæbnemæssig for denne, formåede at afværge den gennem åndelige kræfter.

Vi kender for lidt til kræftens natur. Vi ved kun, at denne sygdom er af dæmonisk natur.

Der består dermed bestemt den mulighed, at Gröning åndeligt inficerede sig med denne sygdom. At han derved måske ofrede sig selv, bevidst og for at befri et menneske fra den. Hans karakter havde helt igennem været parat til et sådant offer. Vi henviser til bogen "Die Wunderheilungen des Bruno Gröning", hvori disse manipulationer flere gange udførligt er omtalt, og også er beskrevet i deres offervillighed.

For denne opfattelse taler også den voldsomme udbredelse i Grönings krop, som måtte konstateres. Det drejede sig om en altomfattende kræft, som i denne udstrækning forskrækkede selv lægerne. Men også den kendsgerning, at Bruno Gröning med held kunne modstå smerterne gennem åndelige kraft, kunne anføres som formodningen om en åndelig infektion. Også, at dr. Grobon helt afviste en psyko-nervøs sygdom, og flere gange understregede ødelæggelsens dæmonisk-cellulære art, om end ikke under denne betegnelse, kunne anføres i denne sammenhæng.

Grönings tro kendte, hvad talrige af hans skrevne tekster beviser, udmærket kampen mellem Gud og det onde som hovedsubstans i hans trosforkyndelse. De religiøse forskrifter, han gav de lidende som opsøgte ham, var ligeledes tilpasset til at formidle Guds kraft til dem, som sejrende kraft over dæmonen sygdom.

I lægernes kamp imod ham, udtryktes den materialistiske lægevidenskabs væsen, som ikke mere tager Gud som helbredende kraft i betragtning, og ikke mere vil anerkende sygdommens dæmoniske væsen. Den afkristnede lægevidenskab, der ligger i denne opfattelse, har berøvet lægegerningen sin kristne moral, som Hippokrates og Paracelsus endnu tillagde den som noget essentielt.

Skæbnen ville, at Grönings død skåned ham for, gennem den sidste dom fra München, at opleve materialismens sejr over den åndelige helbreders kristendom. Det drejer sig ikke her om at fælde dom over rettens afgørelse. Den handlede, som den måtte handle i en tidsalder, der er kendetegnet ved forfaldet af det åndelige og kristne væsen. Det drejer sig altså ikke her om en kritik af domsafsigelsen, men om en kulturkritik.

Hvordan Gröning helbredte

Grönings helbredende kunst var i sit dybeste væsen inspiratorisk, og derfor helt usystematisk. I hvert enkelt tilfælde handlede han efter den indskydelse, som øjeblik-

ket gav ham. Sådan måtte det også være, fordi han jo kun var medium for guddommelige kræfter, som beherskede ham, men ikke han over dem.

Alligevel er det kristne grundlag for hans helbredelse åbent og forståeligt og kan praktiseres af enhver, som er villig til, efter Grönings eksempel og ud fra Guds nåde, af den dybeste religiøsitet at ville påtage sig dette arbejde.

I den næste fortsættelse, vil vi bringe eksempler på Grönings mirakuløse helbredelser, og vise, hvordan den guddommelige, helbredende kraft, i praksis gennemføres overfor mennesket. Fortsættelse følger

Kilde:

Neues Europa, Stuttgart, 15.10.1959, S. 5